

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 marca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał ubezpieczonej D. S. prawo do emerytury od 16 marca 2013 roku, od osiągnięci wieku emerytalnego.

Podstawę obliczenia emerytury stanowiła kwota składek na ubezpieczenie emerytalne z uwzględnieniem waloryzacji składek zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Zakład wskazał, że emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Podstawa obliczenia emerytury została pomniejszona o kwoty wypłaconego dotychczas świadczenia emerytalnego to jest o 79.571,16 zł. Podstawa obliczenia emerytury ustalona na nowo podlega podzieleniu przez średnie dalsze trwanie życia służące do obliczenia emerytury w decyzji o przyznaniu emerytury to jest przez 254,10 miesięcy.

Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art.26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zakład wskazał, iż:

- kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 387.012,57 zł,
- suma kwot pobranych emerytur wynosi 79.571,16 zł,
- średnie dalsze trwanie życia wynosi 254,10 miesięcy.

Wyliczona kwota emerytury wynosi 1.209,92 zł.

Zakład wskazał również, iż emerytura ta została zawieszona z uwagi na to, że emerytura obliczona na podstawie art.53 ww. ustawy jest świadczeniem korzystniejszym.

W odwołaniu od powyższej decyzji D. S. wniosła o jej zmianę poprzez przyznanie emerytury w wyższej kwocie.

W uzasadnieniu odwołania podała, iż Zakład nieprawidłowo obliczył kapitał początkowy, nie zmienił wskaźnika ustalonego w decyzji z dnia 16 maja 2012 roku. Zdaniem ubezpieczonej prawidłowo obliczona emerytura powinna być wyższa.

Nadto ubezpieczona wskazała, że w decyzji nie została wskazana podstawa prawna w zakresie zawieszenia wypłaty emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona D. S. urodziła się w dniu (...). Powszechny wiek emerytalny osiągnęła 16 marca 2013 roku.

W dniu 16 stycznia 2013 roku ubezpieczona złożyła wniosek o emeryturę.

(wniosek – k.1 akt ZUS)

Decyzją z dnia 15 maja 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił dla ubezpieczonej ponownie kapitał początkowy. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego Zakład przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych to jest od 1 stycznia 1977 roku do 31 grudnia 1986

roku. Tak obliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 73,78%, ustalony kapitał początkowy wyniósł 128.881,94 zł.

(decyzja – k.19-20 akt ZUS)

W dniu 16 stycznia 2012 roku ubezpieczona złożyła ponownie wniosek o przeliczenia kapitału początkowego, po rozpoznaniu którego organ wydał decyzję o odmowie przeliczenia kapitału.

(decyzja – k.24 akt ZUS)

Ubezpieczona złożyła odwołanie od tej decyzji. Postanowieniem z dnia 22 marca 2013 roku Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie VIII U 2546/13 odrzucił odwołanie ubezpieczonej.

(postanowienie – k.47 akt VIII U 2546/13)

Decyzją z dnia 19 marca 2008 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury od 1 marca 2008 roku. Do obliczenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie – przychód, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych od stycznia 1989 roku do grudnia 1998 roku. Wysokość wskaźnika podstawy wymiaru wyniosła 69,38%. Do ustalenia wysokości emerytury Zakład przyjął 309 miesięcy okresów składkowych (25 lat 9 miesięcy) oraz 103 miesiące okresów nieskładkowych ograniczonych do 1/3 okresów składkowych (8 lat 7 miesięcy). Wysokość świadczenia wyniosła 1.169,50 zł.

(decyzja – k.44 akt ZUS)

Decyzją z dnia 13 stycznia 2009 roku Zakład ponownie ustalił wysokość świadczenia przyjmując przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 70,99%, a wysokość świadczenia 1.183,97 zł. Powyższa decyzja została zmieniona wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi w sprawie IXU 219/09 z dnia 2 kwietnia 2009 roku przez zobowiązanie Zakładu do przeliczenia emerytury należnej ubezpieczonej z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia przy przyjęciu wskaźnika podstawy wymiaru w wysokości 73,58%. Wykonując wyrok decyzją z dnia 8 maja 2009 roku Zakład przeliczył wysokość emerytury, która wyniosła 1.207,24 zł, a po waloryzacji od 1 marca 2009 roku 1.280,88 zł.

(decyzje – k.161, k.231 akt ZUS, odpis wyroku – k.225 akt ZUS)

Ubezpieczona była zatrudniona od 1 września 1969 roku do 30 listopada 1998 roku w Zakładach (...) w Z.. W okresie od 1 września 1969 roku do 31 lipca 1972 roku pracowała jako uczeń praktycznej nauki zawodu a od 1 sierpnia 1972 roku jako aparatowy – laborant.

(świadczenie pracy – k.12-14 akt ZUS)

W 1969 roku wynagrodzenie ubezpieczonej wynosiło 3.400 zł.

W 1970 roku 10.350 zł, a w 1971 roku 1.200 zł.

(opinia biegłej M. K. (1) – k.232, min.00:01:50 – 00:10:10 protokół z 11.07.2016 r.)

Od 1 listopada 1972 roku ubezpieczonej powierzono obowiązki aparatowego półproduktów z wynagrodzeniem w V kategorii 8,65 zł za godzinę.

Od 1 czerwca 1973 roku wynagrodzenie ubezpieczonej na stanowisku aparatowego półproduktów barwników ustalono w VI kategorii tabeli III na kwotę 9,85 zł za godzinę wraz z przysługującą premią w ruchu 4 brygadowym.

Od 1 października 1973 roku wynagrodzenie ubezpieczonej na stanowisku aparatowego półproduktów ustalono w IV kategorii na kwotę 11,35 zł za godzinę wraz z przysługującą premią zgodnie z regulaminem premiowania, w ruchu 4 brygadowym.

Od 1 stycznia 1974 roku wynagrodzenie ubezpieczonej na stanowisku aparatowego półproduktów barwników ustalono w VI kategorii na kwotę 10,50 zł za godzinę wraz z przysługującą premią zgodnie z regulaminem premiowania, a w systemie 4 brygad stawka godzinowa wynikająca z przeliczenia wynosiła 12 zł.

Od 15 sierpnia 1974 roku wynagrodzenie ubezpieczonej na stanowisku aparatowego półproduktów ustalono w VI kategorii na kwotę 12 zł za godzinę wraz z przysługującą premią zgodnie z regulaminem premiowania, w ruchu 4 brygadowym.

Od 1 stycznia 1975 roku wynagrodzenie ubezpieczonej na stanowisku laboranta ustalono w VI kategorii na kwotę 10,50 zł za godzinę a w systemie 4 brygad stawka godzinowa wynikająca z przeliczenia wynosiła 12,30 zł wraz z przysługującą premią zgodnie z regulaminem premiowania Układu Zbiorowego (...) Chemicznego.

Od 1 sierpnia 1975 roku wynagrodzenie ubezpieczonej na stanowisku laboranta ustalono w VII kategorii na kwotę 12 zł za godzinę, a w systemie 4 brygad stawka godzinowa wynikająca z przeliczenia wynosiła 14 zł wraz z przysługującą premią zgodnie z regulaminem premiowania.

Od 1 października 1977 roku wynagrodzenie ubezpieczonej na stanowisku laboranta ustalono w VII kategorii na kwotę 14,50 zł za godzinę, a w systemie 4 brygad stawka godzinowa wynikająca z przeliczenia wynosiła 16,90 zł wraz z przysługującą premią zgodnie z regulaminem premiowania.

Od 1 sierpnia 1979 roku wynagrodzenie ubezpieczonej na stanowisku laboranta ustalono w VII kategorii na kwotę 19,30 zł za godzinę w systemie 4 brygad wraz z przysługującą premią zgodnie z regulaminem premiowania.

W okresie zatrudnienia ubezpieczonej w kolejnych angażach pracodawca wskazywał kategorię zaszerogowania, bez podawania stawki wynagrodzenia.

(karta przeniesienia z 12.08.1974 r. wnioski o przeszerogowanie z 22.06. (...), zaświadczenie z 25.07.1977 r., angaże – akta osobowe – k.42)

W dniu 15 grudnia 1999 roku pracodawca wystawił ubezpieczonej zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wskazując wynagrodzenia za okres od 1980 roku do 1998 roku. Zaświadczenie zostało wydane na podstawie kart zarobkowych i karty chorobowej.

(zaświadczenie – k.7, k.8 akt ZUS)

Wynagrodzenie ubezpieczonej określone stawką godzinową w latach 1972-1979 wynosiło:

w 1972 roku – 16.235 zł,

w 1973 roku – 22.735 zł,

w 1974 roku – 25.680 zł,

w 1975 roku – 24.549 zł,

w 1976 roku – 24.738 zł,

w 1977 roku – 26.190 zł,

w 1978 roku – 48.946 zł,

w 1979 roku 52.044 zł.

(wyliczenie, kary wynagrodzeń – k.71-71 odwrót akt VIII U 219/09, k.194-188 akt ZUS)

W 1980 roku wynagrodzenie ubezpieczonej wynosiło – 64.057 zł,

W 1981 roku wynagrodzenie ubezpieczonej wynosiło – 74.782 zł,

W 1982 roku wynagrodzenie ubezpieczonej wynosiło – 110.775 zł,

W 1983 roku wynagrodzenie ubezpieczonej wynosiło – 130.552 zł,

W 1984 roku wynagrodzenie ubezpieczonej wynosiło – 145.376 zł,

W 1985 roku wynagrodzenie ubezpieczonej wynosiło – 154.256 zł,

W 1986 roku wynagrodzenie ubezpieczonej wynosiło – 188.623 zł,

W 1989 roku wynagrodzenie ubezpieczonej wynosiło – 1.176.341 zł,

W 1990 roku wynagrodzenie ubezpieczonej wynosiło – 9.731.719 zł,

W 1991 roku wynagrodzenie ubezpieczonej wynosiło – 13.310.590 zł,

W 1992 roku wynagrodzenie ubezpieczonej wynosiło – 28.595.860 zł,

W 1993 roku wynagrodzenie ubezpieczonej wynosiło – 38.016.800 zł,

W 1994 roku wynagrodzenie ubezpieczonej wynosiło – 50.318.300 zł,

W 1995 roku wynagrodzenie ubezpieczonej wynosiło – 6.372,60 zł,

W 1996 roku wynagrodzenie ubezpieczonej wynosiło – 6.908,74 zł,

W 1997 roku wynagrodzenie ubezpieczonej wynosiło – 8.252,38 zł,

W 1998 roku wynagrodzenie ubezpieczonej wynosiło – 8.838,89 zł,

(zaświadczenie – k.7, k.8 akt ZUS)

W okresie od 1 stycznia 1987 roku do 3 września 1989 roku ubezpieczona wykorzystała urlop wychowawczy.

(świadczenie pracy – k.12-14 akt ZUS)

Ubezpieczona otrzymywała wynagrodzenie w stawce godzinowej. Dodatkowo ubezpieczona otrzymywała dodatek zdrowotny oraz premię. Wysokość dodatku zdrowotnego zmieniała się. Natomiast premia była w wysokości 10%, ale też jej wysokość zmieniała się. Pracownicy otrzymywali również premie uznaniowe, eksportowe, dodatkowe wynagrodzenie roczne, dodatek za staż, dodatek za pracę w warunkach szkodliwych oraz deputat węglowy. Deputat węglowy był uzależniony od miejsca zamieszkania. Pracownikom przysługiwała również 14 pensja.

Pracownik mógł być pozbawiony premii oraz nagród. Premie były uznaniowe, a o ich przyznaniu decydował kierownik.

(zeznania świadków M. K. (2) – k.188 odwrót -189, H. D. – k.197 odwrót-198, J. F. – k.198-198 odwrót, zeznania ubezpieczonej min.00:14:00 – 00:37:50 protokół z 11.07.2016 r.)

Od 2 lutego 1999 roku ubezpieczona miała przyznane prawo do świadczenia przedemerytalnego.

(okoliczność bezsporna)

Zgodnie z Regulaminem premiowania robotników obowiązującym od 1 sierpnia 1979 roku w Zakładach (...) w Z. pracownikom przysługiwała premia z funduszu premiowego tworzonego w ramach funduszu płac do 15% płacy zasadniczej robotników. Wysokość premii dla poszczególnych oddziałów zatwierdzał dyrektor na wniosek kierowników jednostek. Wysokość premii na poszczególne oddziały mogła być obniżona w przypadku niewykonania planu, a niewykorzystana premia przeznaczona na podwyższenie premii w innych oddziałach. W ramach premii dla oddziału kierownik określał wysokość premii dla pracownika mając na uwadze ilość i jakość pracy oraz warunki w jakich była świadczona. Premia dla pracownika mogła być obniżona z tym, że obniżenie premii o więcej niż 50% wymagało uzasadnienia. Warunkiem utrzymania premii dla pracowników aparaturowych było utrzymanie się w planowanych kosztach zużycia surowca, w przypadku przekroczenia zużycia premia ulegała obniżeniu. Premia zależała również od wykonania wyrobów o jakości zgodnej z normą branżową. Pracownicy którzy się wyróżniali mogli otrzymać premię wyższą. Premie laborantów były uzależnione od dokładnego i terminowego wykonania prac względnie prób i analiz oraz rozpracowanie wyników, oszczędną i racjonalną gospodarkę szkłem laboratoryjnym, odczynnikami, energią, dokładne i terminowe wykonanie zadań, bieżącej konserwacji i dbałości o stan aparatury. Wysokość funduszu premiowego dla laborantów mogła być obniżona.

(regulamin – załączniki do akt)

Powyzszy stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów z ww. dokumentów w postaci decyzji ZUS, odpisów orzeczeń, karty wynagrodzeń, zaświadczenia o wynagrodzeniu i zatrudnieniu, angaży oraz dokumentacji osobowej ubezpieczonej regulaminów wynagradzania, premiowania.

W toku postępowania ubezpieczona kwestionowała wysokość wynagrodzenia jakie przyjął organ rentowy z okresu jej zatrudnienia w latach 1969-1998. Zdaniem ubezpieczonej wynagrodzenie przyjęte przez Zakład jest zaniżone, nie uwzględnia dodatków oraz premii jakie otrzymywała. Okoliczność otrzymywania dodatków do wynagrodzenia w postaci premii, dodatku stażowego czy też deputaty węglowego, dodatku za szkodliwość została potwierdzona przez świadków J. F., H. D. oraz M. K. (2). Świadczenie nie potrafili jednak wskazać w jakiej wysokości ubezpieczona otrzymywała wynagrodzenie, jaka była wysokość poszczególnych składników wynagrodzenia ubezpieczonej. Z zeznań świadków wynika, iż premia była w wysokości 10%, ale jej wysokość też zmieniała się, mogła być obniżona. Takie zeznania nie pozwalają na ustalenie w jakiej wysokości ubezpieczona otrzymywała wynagrodzenie w spornych latach.

Ubezpieczona przedłożyła karty wynagrodzeń za 1978 i 1979 rok, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za okres od 1980 roku do końca zatrudnienia wystawione przez pracodawcę na podstawie kart wynagrodzeń oraz kart zasiłków chorobowych. Na potrzeby postępowania w sprawie VIII U 291/09 Zakład wyliczył wysokość wynagrodzenia ubezpieczonej za okres od 1972 roku do 1977 roku przy przyjęciu stawki godzinowej wskazanej w angażach. Natomiast w zakresie wynagrodzenia za lata 1969 – 1971 należy przyjąć wynagrodzenie ustalone w opinii biegłej.

W toku postępowania ubezpieczona nie załączyła dokumentacji dotyczącej ustalenia wysokości wynagrodzenia za lata 1969-1979, a załączone regulaminy wynagradzania, premiowania oraz nagród z zysku dotyczą lat 1980 – 1998, czyli okresu za który ubezpieczona przedłożyła zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu.

Zaświadczenie o wynagrodzeniu za lata 1980-1998 należy uznać za wiarygodne, zostało sporządzone na podstawie kart zarobkowych, które zawierały podobnie jak karty zarobkowe za lata 1978-1979 dane dotyczące wszystkich składników wynagrodzenia – płacy podstawowej premii, dodatku za pracę w nocy, za pracę w ruchu ciągłym, deputat opałowy nie ma podstaw do uznania, że karty zarobkowe za lata 1980- 1998 tych danych nie zawierały, tym bardziej, że wynagrodzenie ubezpieczonej wzrastało.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

W toku postępowania ubezpieczona D. S. zakwestionowała prawidłowość ustalenia wysokości emerytury, obliczonej na podstawie art.26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tekst jednolity Dz.U. z 2016 roku, poz.887 z późn. zm.).

Rozpoznając odwołanie od decyzji organu rentowego Sąd jest związany zakresem decyzji, której treść wyznacza zakres rozpoznania sprawy. W tym postępowaniu nie jest możliwe rozpoznanie żądań, które wykraczają poza zakres decyzji.

Ubezpieczona D. S. urodziła się w dniu (...). Wiek emerytalny dla ubezpieczonej wynosi 60 lat i 1 miesiąc (art.24 ust.1a punkt 2.) i wobec osiągnięcia go w 2013 roku jej emerytura musiała zostać ustalona w oparciu o art.26 ww. ustawy.

W myśl wskazanego artykułu emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art.25 (podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art.24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art.173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art.40a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust.1a i 1b oraz art.185) przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust.5 i art.183.

Wobec ustaleń, że ubezpieczona nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, a jako osoba urodzona między 1948 roku, a przed 1969 roku nie posiada subkonta w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych postępowanie w niniejszej sprawie sprowadziło się do ustalenia czy możliwym jest przyjęcie do obliczenia emerytury ubezpieczonej wyższego wynagrodzenia niż przyjęte przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych za okres jej pracy w Zakładach Produkcji (...) w Z. przypadający od 1 września 1969 roku do 31 grudnia 1998 roku.

Sporny okres dotyczył pracy ubezpieczonej przed dniem wejścia w życie ww. ustawy o emeryturach i rentach to jest przed 1 stycznia 1999 roku to ewentualne wykazanie przez nią wyższych wartości wynagrodzenia mogłoby zmienić jedynie wartość ustalonego kapitału początkowego i pozostawałoby bez znaczenia dla ustalonej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wartości składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonej (tutaj gromadzone są składki od osiągniętych od stycznia 1999 roku wynagrodzeń ubezpieczonego). Co jednak istotne, decyzja z dnia 16 maja 2012 roku ustalająca ubezpieczonej wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku jest prawomocna. Tym samym wobec jej prawomocności Sąd nie mógł podważyć wartości kapitału początkowego przyjętego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w zaskarżonej decyzji, co w związku z powyższymi rozważaniami nie mogło skutkować zmianą zaskarżonej decyzji.

Nadto Sąd pragnie podkreślić, że w odniesieniu do spornej kwestii tj. wysokości wynagrodzeń ubezpieczonej osiągniętych przez nią w spornym okresie, ubezpieczona dysponowała kartami wynagrodzeń za lata 1978-1979, zaświadczeniem o wynagrodzeniu za lata 1980-1998 oraz angażami z wysokością wynagrodzenia za lata 1972-1977. Wskazać należy, że zgodnie z §21 ust.1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i (Dz.U. nr 237 poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Wskazana tu regulacja, wyrażona także w poprzednio obowiązującym Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz.U. nr 10 poz. 49 ze zm.) wyznacza kierunek postępowania dowodowego, nie oznacza to jednak aby wysokość uzyskiwanego uposażenia nie mogła być wskazana i w inny sposób, tak przy pomocy pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia danego zainteresowanego (tak m. in. Sąd Najwyższy w wyroku z 25.07.1997 r. II UKN 186/97). Przy czym nie jest możliwe obliczanie wysokości emerytury wyłącznie na podstawie twierdzeń ubezpieczonego. Twierdzenia te muszą być

udowodnione. Sąd podziela ww. stanowiska podobnie jak stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 3 września 2013 roku o sygn. akt III AUa 303/13 (Lex nr 1366097), że Sąd nie może ustalać wysokości zarobków na podstawie przypuszczeń, uśrednień, czy też hipotetycznych wyliczeń. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń emerytalno-rentowych może być bowiem uwzględnione tylko wynagrodzenie faktyczne uzyskane przez zainteresowanego w danym okresie. Jego wysokość musi być niewątpliwa i bezwarunkowa, a nie jedynie prawdopodobna

Należy podkreślić, iż Sąd nie jest związany ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, co wynika z treści art.473 k.p.c. i sprawia, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane i ich dopuszczenie za celowe. Dlatego, w niniejszej sprawie Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę spornego okresu pracy ubezpieczonej, co pozwoliło w sposób wszechstronny przeanalizować zasadność jej żądania.

W rozpoznawanej sprawie zarówno ubezpieczona jak i świadkowie zatrudnieni w spornym okresie w ww. zakładzie pracy wskazywali, jakie konkretnie wynagrodzenie otrzymała D. S.. Co jednak istotne, sama ubezpieczona przyznała, że w poszczególnych miesiącach rozpatrywanego okresu jej wynagrodzenie różniło się, a podawane przez świadków kwoty premii wahały się.

W ocenie Sądu zgromadzony materiał nie dawał zatem pewności jakie konkretnie kwoty wynagrodzeń osiągała ubezpieczona w spornym okresie i poczynione przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalenia w tym zakresie były prawidłowe.

Wobec braku informacji o wysokości osiągniętego przez ubezpieczoną wynagrodzenia za lata 1969-1971 na podstawie art.15 ust.2a ww. ustawy o emeryturach i rentach należało przyjąć wynagrodzenie wysokości wynagrodzenia minimalnego obowiązującego w tym okresie. Nie ma możliwości ustalenia średniego wynagrodzenia ubezpieczonej za ten okres czy też przyjęcia, że otrzymywała wynagrodzenie o określonej kwocie wyższe. Ww. ustawa o emeryturach i rentach obliguje do ustalenia wysokości podstawy wymiaru świadczeń w oparciu o dowody pozwalające ponad wszelką wątpliwość zrekonstruować wysokość uzyskiwanego wynagrodzenia przez ubezpieczonego. Chodzi tu o konkretne wynagrodzenie, a nie o odtworzenie pułapu wynagrodzenia.

Nie ma również żadnych podstaw, także w tym postępowaniu aby uznać, że wynagrodzenia wskazane w kartach wynagrodzeń, zaświadczeniu o wynagrodzeniu i zatrudnieniu są nieprawdziwe. Ubezpieczona w tym zakresie nie przedstawiła żadnych dowodów, natomiast w zakresie wynagrodzeń za lata 1969-1977 zostało ustalone na podstawie dostępnej dokumentacji z akt osobowych.

Brak jest zatem podstaw do zmiany wysokości zwaloryzowanego kapitału początkowego.

Od kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego Zakład odjął sumę kwot pobranych wcześniej emerytur.

Ustawą z dnia 11 maja 2012 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2012 roku poz. 637) która wprowadziła istotne zmiany dotyczące wieku uprawiającego do emerytury dla osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, różnicując je w zależności od daty urodzenia dodany został art.25 ust.1 b. Zgodnie z treścią tego przepisu jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę na podstawie przepisów m.in. art.46, podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art.24 (ustaloną zgodnie z ust.1) pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed obliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Ustawa ta weszła w życie od dnia 1 stycznia 2013 roku.

Dokonując oceny zgodności dokonanych ww. ustawą z dnia 11 maja 2012 roku zmian z Konstytucją Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 7 maja 2014 roku (K 43/12, Lex nr 1461264) uznał wprowadzone zmiany za zgodne między innymi z art.2, art.32 i art.67 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W obszernym uzasadnieniu Trybunał uzasadnił swoje stanowisko wskazując, że celem nowego systemu emerytalnego było stworzenie mechanizmu

gromadzenia środków finansowych łagodzących w przyszłości zwiększone wydatki związane z postępującym procesem starzenia się ludności, przy ograniczeniu roli państwa.

Ubezpieczona osiągnęła powszechny wiek emerytalny - 60 lat i 1 miesiąc w dniu 22 marca 2013 roku.

Od dnia 1 marca 2008 roku ubezpieczona miała przyznane prawo do emerytury na podstawie art.46 w zw. z art.29 ww. ustawy o emeryturach i rentach – ubezpieczona nie przystąpiła do otwartego funduszu emerytalnego, warunki do uzyskania emerytury określonej w art.29 (dotyczące wieku i okresów składkowych) spełniła do 31 grudnia 2008 roku. Z ustaleń Sądu wynika, iż do dnia wydania zaskarżonej decyzji ubezpieczona pobrała emeryturę w łącznej kwocie 79.571,16 zł.

Ubezpieczona spełniła ustawowe przesłanki do emerytury w powszechnym wieku, określone art.24 ust.1b pkt 5 ww. ustawy dnia 22 marca 2014 roku. Zgodnie z obowiązującym stanem prawnym w tej dacie ustalono ubezpieczonej prawo do świadczenia i wyliczona została wysokość emerytury.

Do obliczenia wysokości emerytury organ rentowy ustalił prawidłowo:

- 1) kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego – 387.012,57 zł,
- 2) średnie dalsze trwanie życia – 254,10 miesiąca.

Organ rentowy pomniejszył zgodnie z treścią art.25 ust.1 b ww. ustawy kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego (387.012,57 zł) o wartość kwot pobranych emerytur (o kwotę 79.571,16 zł). Tak uzyskana wartość została podzielona przez średnie dalsze trwanie życia (254,10 miesiąca). Ustalona emerytura wynosi 1.209,92 zł.

Art.25 ust.1b ww. ustawy był przepisem obowiązującym w dacie kiedy ubezpieczona spełniła ustawowe przesłanki prawa do emerytury powszechnej i wystąpiła z wnioskiem o przedmiotowe świadczenie. Zasadnie zatem organ rentowy dokonał wyliczenia świadczenia stosując powyższą regulację prawną.

Prawo do emerytury powszechnej ubezpieczona nabyła z dniem 16 marca 2013 roku, stąd należy uwzględnić zmiany wprowadzone ww. ustawą z dniem 1 stycznia 2013 roku. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż warunki nabycia prawa do emerytury oraz sposób jej obliczenia powinny być oceniane według przepisów prawnych obowiązujących w dacie złożenia wniosku.

Świadczenie ustalone zaskarżoną decyzją jest mniej korzystne niż ustalone decyzją z dnia 19 marca 2008 roku.

Zgodnie z treścią art.95 ww. ustawy o emeryturach i rentach w razie zbiegu i jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno świadczenie wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Ubezpieczona nie wybrała świadczenia zatem organ rentowy prawidłowo wpłaca przysługujące jej świadczenie wyższe.

W toku postępowania ubezpieczona nie udowodniła okoliczności leżących u podstaw odwołania i na podstawie art. 477¹⁴§ 1 k.p.c., Sąd Okręgowy odwołanie oddalił.

W toku postępowania ubezpieczona była reprezentowana przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu, który złożył wniosek o przyznanie kosztów pomocy prawnej oświadczając, że nie zostały zapłacone ani w całości ani w części.

Od 2 listopada 2016 roku obowiązuje rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2016 roku, poz.1715). Zgodnie z treścią §22 ww. rozporządzenia do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji. Tym samym wysokość kosztów zastępstwa procesowego należało ustalić na podstawie §12 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej

udzielonej z przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2013 roku, poz.490 z późn. zm.). Wynagrodzenie to należy, stosownie do treści §2 ust.3 ww. rozporządzenia z dnia 28 września 2002 roku, podwyższyć o należny podatek od towarów i usług obowiązujący w dniu wydania orzeczenia. W dniu wydania orzeczenia obowiązywała stawka podatku od towarów i usług w wysokości 23% (art.146 a punkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług - Dz.U. nr 54, poz.535 ze zm.), dodany na podstawie art.19 punkt 5 ustawy z dnia 26 listopada 2010 roku o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz.U. nr 238, poz.1578, obowiązującej od 1 stycznia 2011 roku).

Z tych względów Sąd przyznał pełnomocnikowi ubezpieczonej kwotę 60 zł , którą to kwotę zwiększył o kwotę podatku VAT tj. o kwotę 13,80 zł.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ubezpieczonej i ubezpieczonej.

6.03.2017 r.